

Magajad ehmatasivad nõnda ära, et mõni õrna werega üsna pool surnuks jäi. Kui jälle toibunud olivad, waatasivad n'ad üksteise filmi ja küsisivad, mis see tähendama pidi ja mis plarin see oli? Wanad naised ütlesivad: „See ikka wist midagi tähendab — kas surewad peigmees ja pruut ära, wõi tähendab see suurt wiljaikaldust.“ — No, eks ta ole ebausulistele ikka suur tähendus. Kallis aeg! — niisugune hirmus mürin!

Nüüd rääkisivad mõned ka, kudas keegi seda õnnetust maitseada saanud. Üks wanadlane naisekonks, kellele lõuameeder natukene lodew (lahti) oli, platerdas suure häälega: „Mina mõtlesin: no nüüd on wiimnepäew juba käes! taewas laguneb ära ja pilwetükid kukuvad mulle wastu nägu! Sumal ole mulle patusele armuline!“

Need arwatud pilwetükid ei olnud muud, kui lihaskildi tükid, mis kaua seest wälja kukusivad. Mõned arwawad, et pilwed tarretanud lihaleeme sarnatsed on, mis aga mitte tõsi pole.

Selle kõlina ja pragina pääle jooksiswad nüüd kõik pulmalised kofku. Kes seda kuulsivad, imetelesivad wäga selle üle. Mõned ütlesivad: „Kas wist ajas maha!“ — „Kas jah!“ ütles üks teine, — „aga kahejalgne kas. Siia tuli eila õhtu üks wõeras poisike ja nokutas koldekivi pääl, kust ta pärast ahju taha ronis. Ehk wõib praegu alles saäl olla, — waatame järele.“ Nüüd mindi poisi otsima, ja waata — saäl ta oligi, mehike! Aga kes wõis tõeste tema süüis tunnistada? Poiss näitas raskesti magawad, ega liigutanud silma-ripsedki, kui teised sinna tulivad. N'ad küsisivad temalt, aga poiss arwas seda mitte täadwad, kelle süi see on. No mine wõta nüüd kinni, kelle temp see wõis olla. Aga mis üks ei mõista, mõistab jälle teine. Üks karusekihnamees, kes 20 aastat kroonut teeninud arwas olewat, ja selle eest eneselle „maa-kirwe“ nina alla saanud, ütles: „Waadake esite ta riided ja käed järele, kas saäl ehk mitte mõnda märki külles leida pole.“